

maker.
andel,
terdam.
de sortering,
Prijzen.
stail.

Huisorgels!
rvolg bundel
EN,
Piano,
thode,
sonder eenige
nnen een maand
len.

T,
sterdam.

verscheen:
e Schets
nber 1893, tot
derscheldene
d No. 102).

ING.

ousen.
n een bruikbaar
bovenbedeelde
FLACH, Steen-

Woord.
oor 1895.
n worden eerst-
enden.
ER, Uitgever.

Amsterdam,

EKJE

terdam (B.)
5.

iteit.

jongste alge-
de financieel
vraag veroor-
de te brengen.
elijk gebelken,
maar ook, dat
niet vrienden
eenen. Voor-
personen, die
even, bespo-
wel negentig
wel zoo velen
eld zijn, wan-
wordt. Voorts
de lijsten der
et jaarverslag
niet nog veel te
n, alwaar geen
iging is. Die
vindt daarvoor
onder elkand-
me broeders
n ieder onzer
district althans
cantie plaatsen
rt te drukken
om anderen
o zou dit een
waardoor ge-
de agent, dan
men, die ver-
eindelijk onze
g is reeds in
enten in dien-
ng ook reeds
enkel woord
n meerderen
zal ook mij
W. HOVV.

Co.,

den Gouden,
enen gelden
den worden

ij.

112.

gen.

nen

De Heraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad No. 124).

Zondag 22 Juli 1894. No. 865.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonneementen en Advertentieën aan de ADMINISTRATIE van De Heraut, Amsterdam.
Inzendingen die later dan Donderdag 's namiddags te 12 uren worden ontvangen kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden f. 1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent.
Abonneementen worden aangenomen door alle Boekhandelaars, Postdirecteuren enz. en aan het Bureau te Amsterdam.
Advertentieprijs: van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elke regel meer 15 Cent. Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verslagen van Vereenigingen 10 Ct. p. regel.

„Zijt met vreeze onderdanig.”

Gij huisknechten! zijt met alle vreeze onderdanig den heeren, niet alleen den goeden en bescheidenen, maar ook den harden.

— Petri 2:18.

Het apostolisch vermaan tot onderdanigheid, dat zich tot de dienstknechten en dienstmaagden richt, kan niet zonder meer, op onze dienstbaren worden toegepast.

De verhouding, waarin meester en dienstknecht tot elkander stonden, was destijds in den regel een andere. Er waren er ook toen wel, die als vrije lieden voor loon overeenkwamen, maar dit was niet de gewone toestand. Gemeenlijk werd men destijds bediend door slaven en slavinnen.

Zulk een slaaf of slavin nu was in zijns meesters macht. Hij was zijn eigendom. Hoe hard hem zijn meester ook behandelde, hij kon niet weg. Van een opzeggen van zijn dienst was geen sprake. En gelijk een burger onderdaan van zijn koning was, zoo ook was zulk een dienstknecht onderdanigheid schuldig aan zijn meester.

Alleen wie dit in het oog houdt, verstaat wat de apostelen tot de geloovige dienstknechten en dienstmaagden van die dagen spraken.

De apostelen gevoelden zeer wel, hoe hard het voor een vrijgemaakte in Christus zijn moest, om slaaf te blijven bij een heidensch man of slavin bij een heidensche vrouw, en ze beseften ten volle, hoe er in het hart van de gedoopte slaven en slavinnen vaak een neiging moest opkomen, om zich veeleer boven hun heeren en vrouwen te verheffen.

Waren ze niet kinderen Gods en geroepen heiligen, en kon het dan goed voor God zijn, dat zij desniettemin, misschien hun leven lang, in harde, altoos vernederende, door God immers niet gewilde slavernij bleven, en kon het hun dan euvlen worden gezegd, zoo ze in verzet kwamen tegen zoo onwaardigen, krenkenden staat?

En toch hebben de apostelen op dit punt nooit gearzeld. Gelijk we uit het sprekende voorbeeld van Onesimus en Filemon weten, hebben ze gewild noch geduld, dat een slaaf, omdat hij het eigendom van Christus was geworden, de boeien zijner maatschappelijke slavernij zou afschudden.

Zelfs wie ter kwader uro weggevoerd en ontvlucht was, moest, goedschiks, kwaadschiks, naar zijn heer en meester terug. En hier vandaan nu komt het, dat de apostelen zoo telkens de dienstknechten en dienstmaagden, niet alleen tot onderwerping, maar ook tot onderdanigheid, aanmaanden.

Een slaaf of slavin werd zoo dikwijls aan den lijve gestraft, en ook dit moesten de gedoopte dienstknechten en dienstmaagden zich om Christus wil gevallen laten.

Immers, steeds is het de eisch, niet maar dat ze bukken en zwichten, maar veelmeer dat ze om der consciëntie wille, vijf het alzo Gods ordinantie is, trouw en van goeder harte, hun heeren en meesters dienen zullen.

Juist hieruit echter volgt, dat ge dit apostolische vermaan niet in zijn oorspronkelijke betekenis op uwe eigen dienstknechten of werklieden kunt of moogt toepassen. Die u dienen, zijn noch slaven noch slavinnen, maar vrijgeboren mannen en vrouwen, die met u zekere overeenkomst hebben aangegaan, wilt ge, een verdrag met u gesloten hebben, dat zij deze en die bezigheden voor u verrichten, deze en die diensten u bewijzen zullen, en dat zij, ter vergoeding hiervoor, van u ontvangen zullen een vooraf bepaald loon, hetzij enkel in geld, hetzij in onderkomen, kost en loon.

Gij kunt dus niet zeggen, dat gij „sheer” over uw dienstbaar personeel zijt, en evenmin mag door u beweerd, dat zij uw onderdanen zijn.

Zulk een betrekking bestond wel eertijds, maar bestaat in onze maatschappelijke toestanden niet meer.

Heerlijkheid kunt gij in geen enkel opzicht meer over uw dienstknechten uitoefenen; en de eisch, dat ze in den eigenlijken zin van het woord u onderdanig zullen zijn, gaat in onze tijden volstrekt niet meer op.

Rechts is de eenige grond voor uw wederzijdsche betrekking de overeenkomst, die ge met uw dienstknechten hebt aangegaan; en een dienstknecht die deze overeenkomst niet naleeft, schendt wel de goede trouw, en staat als zoodanig voor God en tegenover u schuldig, maar nooit kan daarom gezegd, dat ze als onderdanen in onderdanigheid tot kort schoten of ook uw gezag hebben miskend.

Vooral onder ons, Christenen, behoort dit klaar en helder te worden ingezien.

We moeten ons nooit een recht aanmatigen, dat ons niet toekomt.

Wij zijn geen heeren meer, en onze dienstknechten zijn geen slaven of slavinnen meer.

Wat onze wederzijdsche betrekking beheerscht, is de verhouding van afspraak, overeenkomst en vergelijking, maar altoos afspraak en overeenkomst tusschen vrijen onderling.

En toch, zoo beslist en zonder aarzelen als we dit uitspreken, even welbewust voegen we er aan toe, dat in het apostolisch vermaan ook nu nog voor onze dienstknechten een band van Godswege ligt.

In den regel weigeren onze dienstknechten te erkennen, dat ze in dienst zijn, en bij voorkeur spreken ze van een „betrekking.”

Ten deele nu hebben ze hierin gelijk.

Tegenover mannen en vrouwen, helaas, ook onder de Christenen en Christinnen niet zoo zeldzaam, die uit de hoogte op hun „onderhoorigheden” neêrzien, en hun persoonlijke vrijheid slechts ten deele erkennen willen, ligt er zekere waarheid in, dat er op dat woord „betrekking” telkens zekere nadruk wordt gelegd.

Soms toch veroorlooven zelfs de kinderen des huizes zich tegenover de dienstknechten een toon en houding, die kwetst en met de eere van den Christennaam ten eenenmale onverenigbaar is.

Maar hieruit volgt nog allerminst, dat daarom elk begrip van dienst kan of mag worden prijs gegeven.

Veeleer dient er nadruk op gelegd, dat hetgeen, waarin onze dienstknechten gemeenlijk verkeerden, een betrekking van dienst is.

Er zijn in een gezin van eenigen omvang allerlei bezigheden te verrichten, die men vooraf niet nauwkeurig bepalen kan. Er is op allerlei manier hulpe noodig. Er komen den ganschen dag door allerlei zaken

voor, waarin men ander dienst van noode heeft.

Voor die diensten nu neemt men zijn dienstknechten in zijn huis, en zulks op de van zelf sprekende conditie, dat zij de diensten, die in het redelijke van hen gevorderd worden, gewilliglijk en trouwelijk zullen bewijzen.

Al is het dus ontegenzeggelijk waar, dat onze dienstknechten bij ons in betrekking zijn, toch brengt juist het eigenaardige van hun betrekking mede, dat ze niet maar een afgesproken taak afwerken, maar dat ze ons dienen; doen, wat hun gezegd wordt, en in het volbrengen van deze dagtaak met bescheidenheid en getrouwheid verkeren.

In dien zin nu, maar ook in dien zin alleen, mag en moet ook nu nog gezegd, dat ze in de vreeze Gods onderdanig zullen zijn.

Onderdanig, niet krachtens een heerlijk recht, dat we als heeren of vrouwen over hen hebben uit te oefenen; maar onderdanig, omdat ze door bij ons in dienst te komen, zich vrijwillig tot deze onderdanigheid hebben verbonden.

Zegt ge nu, dat ze dit dus ook hadden kunnen laten, zoo is dit in het afgetrokken juist, maar feitelijk staat de zaak anders.

De feitelijke toestand in onze hedendaagsche maatschappij is nu eenmaal zoo, dat voor velen geen andere weg, dan het gaan in zulk een dienst, openstaat. Het is het hun opgelegde lot. En in dit lot hebben zij het bestel van hun God te eerbiedigen.

Nu brengt de aard van zulk een dienst mede, dat veel, zeer veel aan onze dienstknechten moet worden toevertrouwd; dat o, zooveel van haar goede zorgen aflaat; en dat het bijna onmogelijk is, iemand op voet van zoo onbeperkt vertrouwen in zijn huis, in zijn intiemer leven, en bij zijn kinderen toe te laten, indien niet, afgezien van alle overeenkomst, en afgezien van alle loon, een hooger beginsel en huisgenooten en dienstknechten vereenigt.

En dat hooger beginsel nu is het, waarop het apostolisch vermaan zoo terecht den vollen nadruk legt, en wat door ons Christenen, hetzij we geëerd worden of zelve dienen, tot eere moet worden gebracht.

Rechtsen regelt uw overeenkomst en uw bedongen loon de wederzijdsche betrekking, maar achter dit uitwendige recht ligt het diepgaande recht van uw God.

Het recht van uw God, dat gij in uw dienstknechten zijn vrijgeboren creaturen, zijn gedoopten, geroepenen ten eeuwigen leven zult eeren, en alle trots en hoogheid, waartoe het vleesch u verleidt, zult onderdrukken en te niete doen.

Maar ook het recht van uw God, dat gij, die, onder zijn bestel, in betrekking van dienst gekomen zijt, niet om loon, noch uit oogdienst, maar om Gods wil het u aanbevolen werk, als in zijn heiligen dienst, volenden zult, en niet als door dwang, maar gewilliglijk, in uw dienen zelf uw lust zult zoeken.

Officieele Berichten.

Met verhoging uit het Kerkblad van 20 Juli.

Kennisgeving.

Achten Diakenen der Gereformeerde kerk A alhier het onlangs hunne roeping te waarschuwen

tegen het overijld en onbezonnen naar Amsterdam trekken om werk te bekomen, thans is er een andere zaak, waarop zij de bijzondere aandacht moeten vestigen. Vele jongelieden van het mannelijk geslacht komen, aangespoord door uitlokkende advertentieën naar hier, in het vooruitzicht op voordelige plaatsing, om bij hunne komst zich zeer teleurgesteld te zien; zij kunnen dan weder terugkeeren, en hebben slechts stofelijke schade. Grooter gevaar is er echter voor meisjes, die zonder behoorlijke voorlichting hier diensten komen zoeken, of wat nog erger is, op advertentieën geschreven hebbende, persoonlijke overkomen, en veeltijds te laat tot de treurige ervaring komen, dat zij aanlanden op verkeerde, minst genomen zeer verdachte plaatsen, die het haar zeer moeilijk valt, zonder verlies van eer of goeden naam, weder te verlaten.

Diakenen zijn bereid in dezen, zooveel in hen is, meisjes, die gaarne in Amsterdam wenschen te dienen of hare ouders, voor te lichten. Indien zij eenig schrijven ontvangen, hetzij van de betrokken personen of hare ouders, hetzij van Kerkeraden of Diaconen, getroosten zij zich gaarne de moeite van noodig onderzoek, en zenden van den uitslag daarvan bericht.

Men adresseere, zich daartoe, of aan de Diaconen der Gereformeerde kerk te Amsterdam A, Keizergracht 289, of aan den tweeden ondergeëerde, Lijnbaansgracht 293.

Namens de Diaconen,
J. VAN BREEVOORT, Praeses h. t.
H. SWAGENMAN Ds., Scriba.

Amsterdam, 13 Juli 1894.

Kort verslag van de werkzaamheden der Provinciale Synode van Friesland, gehouden te Leeuwarden, 20 Mei en 27 Juni 1894.

De acht Classen zijn vertegenwoordigd door 16 Dienaren en 16 Onderlingen.

Na opening door Ds. Impeta wordt de vergadering geconstitueerd, en benoemt zij Ds. F. M. ten Hoor tot praeses, Ds. H. Hoekstra tot vice-praeses, Ds. A. de Geus tot scriba, Ds. T. Oegema tot adj.-scriba.

Den volgende gemeenten wordt steun toegezegd: onvoorwaardelijk aan Winsum c.a. f. 100; Murrerwoude f. 75; Witmarsum f. 100; Heemelum f. 75; Echten f. 50; voorwaardelijk aan Terschelling f. 100; Akkerwoude f. 40; Hollum f. 50; Holwerd f. 75; Nes en Wierum f. 75; Boornbergum f. 75; Hindeloopen f. 50; Lippenhuisen-Terwispel-Hoornsterwaag f. 300; Oldeboorn f. 60; Wartena f. 100 en Stena f. 50. Voor lww. Zending wordt toegestaan: Tichelwerk f. 15; Dronrijp f. 40; Bakkeveen f. 20; Z.O.hoek f. 500.

Naar aanleiding van het protest van Ds. M. Brouwer tegen de Classis Heerenveen, die hem had toegestaan van de gemeente te Lemmer, bedoelt de Synode de handelingen van de Classis Heerenveen met goedkeuring te bekrachtigen, doch maatregelen te nemen, dat aan Ds. B. zoolang hij niet tot den dienst van eenige kerk wordt beroepen, jaarlijks eenig wachgeld worde uitgekeerd. Tot het nemen dier maatregelen wordt de Classis Heerenveen aangewezen.

Uit de bespreking van de ondersteuning te bieden voor de verpleging van arme lieden ontstaat het volgende voorstel, dat aangenomen wordt: „De Prov. Syn. overwegende, dat de kas tot ondersteuning van Diaconen . . . van hulpe. Krankzinnigen nog niet voldoende medewerking vindt, om ook idioten te steunen, acht, dat zij voorloopig haar arbeid niet moet uitbreiden.”

Korte notulen der Provinciale Synode van Gelderland, gehouden Donderdag en Vrijdag 28 en 29 Juni te Arnhem in het kerkgebouw van de Kerkstraat.

Opening door Ds. A. van der Zanden, namens de kerkeraden van de Geref. kerk van Arnhem. In het moderamen der Synode worden gekozen

Ds. W. J. de Haas tot praeses, Dr. L. H. Wagenaar assessor en Ds. D. Koffijberg scriba.

Aan een tweetal broeders, tot nader examen toegelaten, worden overgegeven de Schriftuurplaatsen, waarover zij ondervraagd zullen worden: ca. wel Jes. 40:1-11, door Ds. Vissink en Ds. de Jong; Joh. 3:1-13, door Ds. Kok; en Hebr. 11:1-13 door Ds. van Schelven; terwijl Jes. 45:22 hun overgegeven wordt om na eenigen tijd van voorbereiding, in de vergadering daarover te spreken.

Alena wordt een aanvang gemaakt volgens punt 6 der agenda met het lezen van het rapport over den arbeid van de Algemeene kas, ter ondersteuning van Hulpbehoevende kerken, waarvan br. Thomassen als dep. voor Gelderland, mededeeling doet. Ofschoon het rapport goedkeurd en den rapporteur hartelijk dank gezegd wordt, vraagt echter Ds. Koffijberg eenige nadere verklaring omtrent de handelingen dezer commissie vooral in zake de kerk van Kootwijk, het zeer betreurende, dat er nog geen vaste en afdoende regeling voor Kootwijk's kerk getroffen is. Ook andere leden der Synode nemen aan de bespreking dezer zaak deel; de Synode besluit, om gel. der Gen. synode voor Hulpbehoevende kerken beleeft te verzoeken een algemeene collecte uit te schrijven ten bate der kerk van Kootwijk. Door dit genomen besluit zijn mede punten 9 en 10 van de agenda behandeld.

Hierna treden de bovenbedeelde broeders voor de vergadering op met een uitlegging van Jes. 45:22, en heeft het onderzoek plaats, aan welk onderzoek na afloop door sommige leden der Synode enkele vragen worden toegevoegd.

Na zeer langdurige en ernstige beraadslagingen, waaraan alle leden der Synode deelnamen, verklaart de Synode in hare avondzitting, nadat opnieuw het aangezicht des Heeren bij monde van den voorzitter door de vergadering gezocht was, zich niet verzekerd, dat bij deze broeders, de in art. VIII bedoelde singuliere gaven aanwezig zijn; in gevoelloze deelnemende woorden deelt de praeses hun dezen bedroevenden uitslag mede.

Een belangrijk rapport hoort de Synode aan over de Theol. School te Kampen, dat door den Prov. dep. en curator der school Ds. de Haas wordt uitgebracht; nadat vooraf de voorzittershamer aan den broeder assessor was afgestaan. Enkele vragen worden door sommige leden der Synode gedaan en uitvoerig door den rapporteur beantwoord. In den rapporteur wordt een woord van warmen dank met heilbode voor de Theol. School door den assessor toegebracht.

Kas voor Emer.-Pred., Pred.-Wed. en -Weezen. Het Moderamen der Alg. Kas voor Emer.-Pred., Pred.-Wed. en -Weezen herinnert al de kerken aan de tweede collecte, die ten behoeve dier Kas moet worden gehouden.

Om geregeld uit te betalen is het zeer noodig, dat de collecten geregeld en op tijd inkomen. Reeds is het half Juli, en nog zijn er kerken, waarvan de eerste collecte nog inkomsten moet. Broeders! weest niet traag in het benaarslijgen, maar rendt uwe tweede collecte zoo spoedig mogelijk aan den quaestor uwer Classis.

Niemand zende eenige collecte rechtstreeks aan den Alg. penningmeester, maar alle verzending geschiedt door den deputaat der Provincie. Op tijd collecteren en geregelde verzending is voor de kas noodzakelijk.

Het Moderamen voorn.,
A. v. D. SLUITS, Praeses.
G. BRUGMA, Penn.
H. BRINK, Secr.

Juli 1894.

THEOLOGISCHE SCHOOL.

De uitslag van het Litterarische examen was, dat Woensdagmiddag van de 25 aspiranten 17 tot de Theologische lessen bevorderd werden;

De Martelaren.

CLXII.

JEAN BARBEVILLE.

Jean Barbeville, afkomstig uit Normandië, was reeds bejaard, toen hij door den Heere geroepen werd om voor Zijnen naam te sterven. Als menselaar te Genève acht dagen vertoevende, werd hij bekend met de waarheid Gods. Toen hij terugging naar zijne woonplaats (in Frankrijk) had hij plan, om met zijn kind naar Genève weder te keeren. Intusschen had God de Heere anders over hem beschikt. In de plaats zijner inwoning zijnde, wilde hij zijne buren onderrieten omtrent 's Heeren Woord. Hij werd echter door hen verraden en aangeklaagd, waarop zijne gevangenneming volgde.

Aanvankelijk was Barbeville zeer zwak, zoodat hij al de gesprekken loochende, welke hij met anderen gehad had. Hij viel zelfs zóó diep, dat hij God laterde door vloeken, en nu eens met deken dan weer met eenen andere twist had. Zoo tuchtigde de Heere zijne ontrouw. Bovendien zat hij in de gevangenis der geestelijkheid, omringd van monniken en priesters, die hem nog meer vervreemden van de beginselen der hervorming. Eindelijk vergreep hij zich met andere gevangenen aan den gevangensbewaarder. Daarom werd hij nauwer opgesloten. Dit middel gebruikte de Heere, om hem tot berouw en boete te brengen. Hij ontmoette in dien kerker eenen beelden, welke ik daar zag, acht ik in strijd met Gods Woord (Hand. 7:48 en Esod. 20).

Rechts: Hebt gij dan den Bijbel gelezen? Kent gij Latijn?

zuchten. Hij vroeg den gevangensbewaarder vergiffenis en nam zich voor, zich in het vervolg beter te gedragen en alles terug te nemen wat hij tot onere Gods gezegd had.

Vroeger was hij vreesachtig, als hij zijne rechtens zag; maar nu verlangde hij voor hen gebracht te worden, om zijn berouw te toonen. God toch had hem geheel veranderd. Den 16den 17den Januari kreeg hij zijn wensch en werd hij voor zijne geestelijke rechtens gebracht. De getuigenis, die hij daar gaf omtrent de aanbidding van God, tegenover de Roomsche aanbidding der heiligen, was zoo klaar, dat niemand kon twifelen aan zijne verandering. Den volgende dag bleek dat opnieuw. Toen erkende hij ook, dat hij de priesters hantworsten had genoemd, gekleed in geel, groen, rood en andere kleuren. Hij voegde zelfs aan deze bekentissen toe, dat hij, indien zij dat wilden, nog meer zou zeggen. Toen hij zag, dat men hem geen recht deed, kwam hij bij het hof in appél.

Daar stond hij den 18den Februari terecht.

Nadat hij den eed gedaan en zijn naam, zijn land en zijne woonplaats opgegeven had, werd hem gevraagd, waarom hij geappelleerd had.

Barbeville: Wegens de lange gevangenschap, waarin de officiaal mij nu negen maanden gehouden heeft, zonder mij eenig recht te doen.

Rechts: Waarom wordt gij gevangen genomen?

Barbeville: Omdat ik de bevelen Gods aan een mijner buren verklaard had.

Rechts: Hoelang is het geleden, dat gij niet ter mis zijt geweest?

Barbeville: Ik was er met Paschen nog aan; doch het behaagde God, dat er een lessenaar op mijn been viel, waardoor ik gekwetst werd en verplicht naar huis te gaan. Ik heb spijt, dat ik er ooit geweest ben; de verering der beelden, welke ik daar zag, acht ik in strijd met Gods Woord (Hand. 7:48 en Esod. 20).

Rechts: Hebt gij dan den Bijbel gelezen? Kent gij Latijn?

Barbeville: Neen, ik heb hem niet in 't Latijn gelezen. Rechts: Hebt gij de samenkomsten te Montfoucon en in de huizen bezocht?

Barbeville: Neen; maar ik ware er graag bij geweest, indien ik dat had kunnen doen.

Nadat dit onderzoek was afgelopen, werd hij weggeleid en toen door verscheidene deurwaarders en mindere beambten van het gerechtshof ondervraagd, hoe hij wist, wat hij zeide, daar hij toch maar een eenvoudige metselaar was, en Gods Geest niet kwam in metselaars. Zijn antwoord was:

Ik zal den Heer, die mij getrouwen raad Gegeven heeft, met psalmgezangen prijzen. Daar 't goddelijk licht mij toestraalt vroeg en laat, Mijn nieren zelfs bij nacht mij onderwijzen. (Ps. 16.)

Het appél werd door het hof verworpen en Barbeville kwam weer voor den geestelijken rechter. Daar moest hij belijden doen van zijn geloof vooral op die punten, waarin de mannen der hervorming verschilden van de Roomsche kerk. Eindelijk zeide een zijner rechtens tegen hem: „Weet ge wel, dat ge niet anders zijt dan een arm beest en de Heilige Schriften niet kunt weten?”

Hierop antwoordde de martelaar zeer ter snede: „Al ware ik ook niet meer dan een ezel, Hij, die den mond van Bileam's ezelen geopend heeft, zoodat zij spreken kon, zal dat ook mij doen.”

Toen de monnik-inquisiteur, Benedict bij hem kwam zeide hij, dat hij kwam om hem te troosten en de waarheid te zeggen. Barbeville vroeg hem echter, hoe hij hem de waarheid zou kunnen verkondigen, daar hij het kled der leugen droeg. De monnik verzocht hem echter, over hem geen oordeel te vellen. „Neen, neen,” hernam Barbeville, „ik oordeelde niet, maar Gods Woord.” Daarna sprekende over verschillende stukken der leer, wilde de martelaar niets aannemen, tenzij het door de Heilige Schrift bewezen werd. Eindelijk beval de officiaal hem te knielen. Barbeville

vroeg hem of hij dan een God was. De officiaal antwoordde: „Neen, maar als gij knielt, buigt ge u voor het crucifix.” „Dat wil ik niet doen,” antwoordde de martelaar, „want op die wijze zou ik afgezonderd bewijzen. Staande hoorde hij dus zijn vonnis aan zich verblijvende, dat hij, om den naam des Heeren smaadheid zou moeten lijden.

Na het uitspreken van het vonnis, werd hij aan den wereldlijken rechter overgeleverd en den 3en Maart naar den kerker op het raadhuis gebracht.

Den 6den Maart werd hij ten vuurdood veroordeeld. Nooit heeft men iemand gezien, die minder den dood vreesde dan Barbeville. Zelfs nam zijn lijver voor de eere en het Woord Gods toe, naarmate de dood naderde. Toen hij bij andere gevangenen opgesloten werd, onderwees hij hen in de waarheid en toen hij alleen werd gevangen gezet, zong hij psalmen. Zelfs behaagde het den Heere eenen dief, die door hem vermaand werd, tot bekeering te brengen.

Omstreeks elf uur werd hij naar de kapel gebracht, waar hij de uitvoering van zijn doodvonnis afwachte. Eindelijk werd hem een bal in den mond gelegd en bracht men hem naar de strafplaats voor het stadhuis. Zijn vonnis luidde, dat hij aan een paal gebonden en gewroerd zou worden, eer hij verbrand werd. Maar de woede des volks duldde niet, dat men zijne smarten zou matigen. De menschen legden een hoop takkelwaschen tegen hem aan, welke boven zijn hoofd uitsat, opdat niemand hem zou kunnen sien. Den beul belette men ook hem te verwijderen. Intusschen hield hij niet op den naam des Heeren aan te roepen. Zelfs zag hij zijne handen, die gebonden waren, losraken, zoodat hij ze ten hemel kon heffen, vanwaar hij zijne hulpe verwachtte. Zoo stierf de martelaar zacht en zonder groote teekenen van smart en ging naar zijnen Heere.

DE GAAY FORTMAN.